

Startside > ... > Anlæggelse Af Retssag > Hvor Og Hvordan > Hvilket Lands Love Gælder? > Estonia

Hvilket lands love gælder?

 Estland

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Retskilder

1.1 National ret

Lovvalgsspørgsmål reguleres normalt af [rahvusvahelise eraõiguse seadus](#) (lov om international privatret, herefter "PILA").

Inden PILA trådte i kraft den 1. juli 2002 reguleredes lovvalgsspørgsmål i den generelle del af civilloven (*tsiviilseadustiku üldosa seadus*). Men i stedet for denne lov anvendes PILA nu også i næsten alle tilfælde, som behandles efter obligationsretten (*võlaõigusseadus*), den generelle del af civilloven og § 24 i lov om gennemførelse af PILA (*rahvusvahelise eraõiguse seaduse rakendamise seadus*).

Desuden skal der tages højde for, at reglerne i gældende EU-ret har forrang for den nationale lovgivning, og at det i henhold til princippet i § 123 i Estlands forfatning, når Estlands love eller anden lovgivning er i strid med en international traktat, som er ratificeret af det estiske parlament, er reglerne i den internationale traktat, der finder anvendelse. Estland har også underskrevet fire aftaler om juridisk bistand med Rusland, Ukraine, Polen, Letland og Litauen, som indeholder bestemmelser om lovvalg.

1.2 Internationale aftaler

- Haagerkonventionen om lovkonflikter vedrørende formen for testamentariske dispositioner, undertegnet i Haag den 5. oktober 1961; der kan findes yderligere oplysninger på: <https://www.riigiteataja.ee/akt/78853>.
- Konvention om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, undertegnet i Rom den 19. juni 1980; der kan findes yderligere oplysninger på: <https://www.riigiteataja.ee/akt/1026913>.
- Konvention om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældremyndighed og foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige, undertegnet i Haag den 19. oktober 1996; der kan findes yderligere oplysninger på: <https://www.riigiteataja.ee/akt/214112011002>.
- Protokol om, hvilken lov der skal anvendes på underholdspligt, undertegnet i Haag den 23. november 2007; der kan findes yderligere oplysninger på: https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:f30b46bd-fcdd-4b33-8b08-5b06e4a09b88.0022.02/DOC_2&format=PDF.

1.3 Vigtigste bilaterale aftaler

- Aftale mellem Republikken Letland, Republikken Estland og Republikken Litauen om gensidig retshjælp og retsforhold, undertegnet i Tallinn den 11. november 1992; der kan findes yderligere oplysninger på: [Riigi Teataja \(Estlands statstidende\)](#).
- Aftale mellem Republikken Estland og Den Russiske Føderation om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige, arbejdsretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Moskva den 26. januar 1993; der kan findes yderligere oplysninger på: [Riigi Teataja \(Estlands statstidende\)](#).
- Aftale mellem Republikken Estland og Ukraine om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige og

strafferetlige sager, undertegnet i Kiev den 15. februar 1995; der kan findes yderligere oplysninger på: [Riigi Teataja \(Estlands statstidende\)](#).

- Aftale mellem Republikken Estland og Republikken Polen om gensidig retshjælp og retlige forhold i civilretlige, arbejdsretlige og strafferetlige sager, undertegnet i Tallinn den 27. november 1998; der kan findes yderligere oplysninger på: [Riigi Teataja \(Estlands statstidende\)](#).

Den Europæiske Unions forordninger

- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 40).
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).
- Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdsplicht (EUT L 007 af 10.1.2009, s. 1).
- Europa-Parlamentets forordning (EU) nr. 650/2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 107).
- Rådets forordning (EU) nr. 1259/2010 om indførelse af et forstærket samarbejde om lovvalgsreglerne i forbindelse med skilsmisse og separation (EUT L 343 af 29.12.2010, s. 10).
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 19).

2 Anvendelse af lovvalgsregler

2.1 Myndighedernes anvendelse af lovvalgsregler

Hvis en lov, international aftale eller transaktion kræver anvendelse af udenlandsk lovgivning, skal domstolene gøre det, uanset om parterne har anmodet om det. Det vil sige, at domstolenes forpligtelse til at anvende udenlandsk lovgivning ikke afhænger af, om en part har indgivet anmodning herom (§ 2, stk. 1, i PILA).

I nogle civile retssager, hvor parterne kunne indgå aftale om lovvalg, har de estiske domstole anvendt estisk lov i stedet for udenlandsk lovgivning efter princippet om, at parterne implicit har givet afkald på retten til at vælge udenlandsk lovgivning.

2.2 Renvoi (tilbagevisning og viderehenvielse)

Hvis der i PILA henvises til udenlandsk lovgivning (viderehenvielse), anvendes reglerne om international privatret i det relevante land. Hvis estisk lovgivning skal anvendes i henhold til disse regler (hjemvisning), finder de materielle bestemmelser i estisk ret anvendelse (§ 6, stk. 1, i PILA).

Hvis den udenlandske lovgivning henviser tilbage til estisk lovgivning, skal de estiske materielle bestemmelser derfor anvendes.

2.3 Ændret tilknytning

Stiftelse eller konsumtion af en tinglig rettighed skal vurderes i henhold til lovgivningen i det land, hvor løsøret befandt sig på tidspunktet for stiftelse eller konsumtion af den tinglige rettighed (§ 18, stk. 1, i PILA). Hvis løsøret flyttes efter stiftelse eller konsumtion af en tinglig rettighed, ændres den gældende lovgivning også. Lovgivningen i en fysisk persons bopælsland finder anvendelse på dennes rets- og handleevne (§ 12, stk. 1, i PILA). Hvis en person flytter til et andet land, ændres den gældende lovgivning for dennes rets- og handleevne derfor også. Det fremgår imidlertid også af loven, at ændring af bopælsland ikke har nogen betydning for allerede erhvervet handleevne (§ 12, stk. 3, i PILA).

2.4 Undtagelser fra anvendelsen af lovvalgsreglerne

Udenlandsk lovgivning anvendes ikke, hvis det giver et udfald, der er i åbenlys strid med de grundlæggende principper i estisk ret (offentlig orden). I disse tilfælde skal estisk lovgivning anvendes (§ 7 i PILA).

Hvorvidt den udenlandske lovgivning indeholder en retsregel, der ikke findes i estisk ret, er ikke afgørende i

disse tilfælde. I stedet skal estisk lovgivning i henhold til bestemmelsen om den offentlige orden anvendes i stedet for den udenlandske lovgivning, hvis anvendelsen af sidstnævnte ville medføre en klar konflikt med de grundlæggende principper i estisk ret.

I henhold til lovgivningen om kontraktlige forpligtelser berører bestemmelserne i det relevante kapitel i PILA heller ikke anvendelsen af de bestemmelser i estisk lovgivning, der finder anvendelse, uanset hvilken lov der gælder for kontrakter (§ 31 i PILA). Det angives desuden i lovens § 32, stk. 3, at det, at parterne har valgt, at en kontrakt er underlagt udenlandsk lovgivning, uanset om de også har valgt udenlandsk værneting, ikke berører anvendelsen af reglerne i lovgivningen i det pågældende land, og at de ikke kan fraviges ved aftale (ufravigelige regler), hvis alle forhold af relevans for kontrakten på tidspunktet for lovvalget kun har tilknytning til ét land.

2.5 Vurdering af den relevante fremmede lov

Selv om det er angivet som et generelt princip, at domstolene skal anvende udenlandsk lovgivning i tilfælde, hvor det er påkrævet ved lov, international aftale eller transaktion, uanset om parterne anmoder om det (§ 2, stk. 1, i PILA), kan myndighederne og domstolene anmode om parternes eller offentlige myndigheders hjælp til at fastsætte, hvilken udenlandsk lov der skal anvendes.

Parterne kan fremlægge udtalelser for domstolene om indholdet i den udenlandske lovgivning, men domstolene er ikke forpligtet til at tage hensyn til disse udtalelser (§ 4, stk. 2, i PILA). Domstolene har også ret til at anmode om bistand fra justitsministeriet eller udenrigsministeriet i Estland samt til at antage eksperter (§ 4, stk. 3, i PILA).

I henhold til § 234 i den civile retsplejelov (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*) skal parterne i en civil retssag kun bevise den gældende lovgivning uden for Estland, international lov eller sædvaneret i det omfang, at domstolen ikke er bekendt med disse. Domstolen kan også anvende andre informationskilder og foretage andet for at vurdere lovgivningens indhold, jf. ovenstående afsnit vedrørende § 4 i PILA.

Domstolens ret til at indhente oplysninger for at vurdere indholdet i den lovgivning, der skal anvendes, er baseret på det kontradiktoriske princip i den civile retspleje. Dette princip fremgår primært af § 5, stk. 1 og 2, i den civile retsplejelov, og indebærer, at en sag behandles på grundlag af de faktiske forhold og begæringer, som parterne har indgivet baseret på påstanden, og at parterne har samme rettigheder og muligheder for at underbygge deres påstande og tilbagevise eller anfægte modpartens anbringender. Dette indebærer, at en part har ret til at vælge, hvilke kendsgerninger denne ønsker at fremlægge til støtte for sin påstand, samt bevise herfor.

Loven giver også mulighed for undtagelser, hvorved estisk lov finder anvendelse, når indholdet i den udenlandske lovgivning på trods af alle bestræbelser ikke kan vurderes inden for rimelig tid (§ 4, stk. 4, i PILA).

3 Lovvalsregler

3.1 Kontraktlige forpligtelser og retsakter

Ligesom inden for andre områder af den internationale privatret er det PILA, der i Estland regulerer, hvilken lov der skal anvendes på en kontrakt, medmindre andet foreskrives i international lovgivning. Den lov, der skal anvendes på en kontrakt, kan ligeledes bestemmes ved den aftale, der er indgået mellem parterne eller, når parterne ikke har valgt den gældende lov, ved at gældende lov bliver den, som fastsættes efter de i PILA fastlagte kriterier. Eftersom konkursbehandlingen i henhold til konkurslovens § 3, stk. 2, reguleres af den civile retsplejelov, hvis konkursloven ikke fastsætter andet, og da Domstolen i henhold til § 8, stk. 1, i den civile retsplejelov under sagen henviser til den estiske lov om civil retspleje, finder den estiske lovgivning anvendelse på insolvensbehandlinger, der gennemføres i Estland på grundlag af aftalen mellem parterne eller, hvis der ikke foreligger en sådan aftale, på grundlag af kriterierne i PILA for fastsættelse af den gældende lov.

I PILA bestemmes det, at kontrakter skal reguleres af loven i det land, som parterne aftaler. Parterne kan aftale det lovvalg, der skal gælde for hele kontrakten eller en del af den, hvis den kan opdeles på en sådan måde (§ 32, stk. 1 og 2, i PILA). Lovvalget er imidlertid ikke absolut. Det angives i lovens § 32, stk. 3, at det, at parterne har valgt, at en kontrakt er underlagt udenlandsk lovgivning, uanset om de også har valgt udenlandsk værneting, ikke berører anvendelsen af reglerne i lovgivningen i det pågældende land, og at de ikke kan fraviges ved aftale (ufravigelige regler), hvis alle forhold af relevans for kontrakten på tidspunktet for lovvalget kun har tilknytning

til ét land.

Hvis parterne ikke har valgt, hvilken lov der skal gælde for kontrakten, reguleres den af lovgivningen i det land, som kontrakten har den nærmeste tilknytning til. Hvis kontrakten kan deles op, og en del af kontrakten har en nærmere tilknytning til et andet land, kan denne del af kontrakten være omfattet af lovgivningen i dette andet land (§ 33, stk. 1, i PILA).

Det formodes, at en kontrakt har sin nærmeste tilknytning til det land, hvori den part, der skal opfylde den ydelse, som er karakteristisk for kontrakten, på tidspunktet for kontraktens indgåelse havde sin bopæl eller, for denne parts ledelsesorgan, sit hjemsted. Hvis kontrakten er indgået som led i forretningsmæssig eller erhvervmæssig beskæftigelse for den part, der skal opfylde den ydelse, som er karakteristisk for kontrakten, formodes kontrakten at have sin nærmeste tilknytning til det land, hvor partens hovedforretningssted ligger. Hvis de ydelser, der er karakteristisk for kontrakten, skal opfyldes på et andet sted end hovedforretningsstedet, formodes kontrakten at have sin nærmeste tilknytning til det land, hvor dette andet forretningssted ligger (§ 33, stk. 2, i PILA).

Der findes undtagelser fra hovedreglen om opfyldelsesstedet for fast ejendom og transportaftaler. Hvis genstanden for en kontrakt er en rettighed over fast ejendom eller en brugsret til fast ejendom, formodes kontrakten at have sin nærmeste tilknytning til det land, hvor den faste ejendom ligger (§ 33, stk. 4, i PILA). For en transportkontrakt formodes kontrakten at have sin nærmeste tilknytning til det land, hvor transportvirksomheden havde sit hovedforretningssted på det tidspunkt, hvor kontrakten blev indgået. Landet betragtes som forretningsstedet, hvis afgangs- eller bestemmelsesstedet eller, for en fragtaftale, afsenderens hovedforretningssted eller pålæsning- eller aflæsningsstedet også ligger i samme land (§ 33, stk. 5, i PILA).

Der gælder særlige regler for forbrugerftaler (§ 34 i PILA), ansættelseskontrakter (§ 35 i PILA) og forsikringsaftaler (§§ 40-47 i PILA). Formålet med disse særlige regler er at sikre beskyttelsen af forbrugeren, arbejdstageren og den forsikrede som den svageste aftalepart.

For så vidt angår forbrugerftaler er det også muligt at fastlægge den lov, der skal anvendes, ved fælles aftale, men det er ikke muligt som følge af denne aftale at fratage forbrugeren den beskyttelse, der er sikret ved de ufravigelige bestemmelser i bopælslandet: 1) hvis der forud for indgåelsen af aftalen i forbrugers bopælsland er fremsat et tilbud eller en reklame, og forbrugeren i dette land har foretaget de handlinger, der er nødvendige for aftalens indgåelse, 2) hvis forbrugers medkontrahent eller dennes repræsentant har modtaget ordren fra forbrugeren i bopælslandet, 3) hvis aftalen vedrører salg af varer, og forbrugeren rejste fra sit bopælsland til et andet land for at afgive sin bestilling, forudsat at rejsen blev arrangeret af sælgeren for at overtale forbrugeren til at indgå aftalen. Hvis der i forbindelse med forbrugerftaler ikke er enighed om, hvilken lov der skal anvendes, finder loven i forbrugers bopælsland anvendelse.

I forbindelse med arbejdsftaler må lovvalget ikke medføre, at arbejdstageren fratages den beskyttelse, der er sikret ved de ufravigelige bestemmelser i loven i det land, der ville finde anvendelse, hvis der ikke var aftalt lovvalg. Hvis der ikke er foretaget noget lovvalg, reguleres arbejdsaftalen af loven i det land, hvor 1) arbejdstageren sædvanligvis arbejder i henhold til aftalen, selv om vedkommende midlertidigt arbejder i et andet land, 2) det forretningssted, som arbejdstageren blev ansat igennem, er beliggende, hvis han normalt ikke arbejder i et og samme land.

For forsikringsaftaler er der fastsat mere specifikke regler. Lovens § 42-44 fastsætter de betingelser, der kan danne grundlag for en aftale om, hvilken lov der skal anvendes. Hvis parterne ikke har aftalt, hvilken lov der skal anvendes på forsikringsaftalen, og den forsikredes bopæl eller ledelsesorgan og den dækkede risiko befinder sig inden for samme stats område, finder loven i den pågældende stat anvendelse (§ 45, stk. 1, i PILA). Hvis disse betingelser ikke er opfyldt, finder loven i det land, som aftalen har sin nærmeste tilknytning til, anvendelse. Aftalen formodes at have sin nærmeste tilknytning til det land, hvor den dækkede risiko er beliggende (§ 45, stk. 2, i PILA).

3.2 Erstatning uden for kontraktforhold

De tilknytningsmomenter, der er fastsat ved lov med henblik på at afgøre, hvilken lov der skal anvendes, afhænger af arten af forpligtelsen uden for kontraktforhold.

Krav vedrørende uretmæssig berigelse, der er relateret til opfyldelsen af en forpligtelse, er underkastet den

lovgivning, der regulerer det faktiske eller formodede retsforhold, som forpligtelsen udføres som led i, mens krav vedrørende uretmæssig berigelse, der er relateret til krænkelse af en anden persons rettigheder, er underkastet lovgivningen i det land, hvor krænkelsen fandt sted. I andre tilfælde er krav vedrørende uretmæssig berigelse underkastet lovgivningen i det land, hvor den uretmæssige berigelse fandt sted (§ 48, stk. 1-3, i PILA).

Krav vedrørende uanmodet forretningsførelse er underlagt loven i det land, hvor vedkommende udførte handlingen, og krav vedrørende opfyldelse af en anden persons forpligtelser er underlagt den lovgivning, der gælder for forpligtelserne (§ 49, stk. 1 og 2, i PILA).

Som hovedregel er krav vedrørende ulovlig skade underkastet lovgivningen i det land, hvor den handling eller begivenhed, som kravet omhandler, blev udført eller skete. Hvis konsekvenserne ikke viser sig i det land, hvor handlingen eller begivenheden blev udført eller skete, skal lovgivningen i det land, hvor konsekvenserne viste sig, anvendes, hvis skadelidte anmoder om det (§ 50, stk. 1 og 2, i PILA). Der er imidlertid begrænsning på den erstatning, der kan udbetales for ulovlig skade. Hvis et krav, der skyldes ulovlig skade, er underkastet udenlandsk lovgivning, må den erstatning, der tilkendes i Estland, ikke være væsentligt større end den erstatning, der forskrives for tilsvarende skade i estisk lov (§ 52 i PILA).

Ifølge loven kan parterne også aftale at anvende estisk lov efter den begivenhed eller handling, der udløste en forpligtelse uden for kontrakt. Lovvalget berører ikke tredjeparters rettigheder (§ 54 i PILA).

3.3 Personalstatut, aspekter vedrørende civil status (navn, bopæl, funktion)

Der findes ingen særlige lovvalgsregler for personnavne i estisk ret.

En fysisk persons bopæl skal vurderes på grundlag af estisk lov (§ 10 i PILA). En fysisk persons statsborgerskab vurderes i henhold til loven i det land, hvis statsborgerskab det drejer sig om. Hvis en fysisk person har flere statsborgerskaber, er det statsborgerskabet i det land, som den pågældende har den nærmeste tilknytning til, der gælder. For en statsløs person, en person, hvis statsborgerskab ikke kan fastlægges, eller en flytning, anvendes personens bopæl i stedet for statsborgerskab (§ 11, stk. 1 og 3, i PILA).

Lovgivningen i en fysisk persons bopælsland finder anvendelse på dennes rets- og handleevne, men ændring af bopælsland har ingen betydning for allerede erhvervet handleevne (§ 12, stk. 1 og 2, i PILA)

En særlig regel foreskriver, hvornår en person kan påberåbe sig manglende handleevne, men hverken familie- eller arveretlige transaktioner eller transaktioner vedrørende fast ejendom i et land er fritaget fra denne regel (§ 12, stk. 4, i PILA). Ifølge hovedreglen gælder det imidlertid, at hvis en person indgår en transaktion uden at have handleevne eller med begrænset handleevne i henhold til lovgivningen i deres bopælsland, kan den pågældende ikke påberåbe sig manglende handleevne, hvis de har handleevne i henhold til lovgivningen i det land, hvor de indgik transaktionen. Hovedreglen gælder ikke, hvis den anden part vidste eller burde have vidst, at personen manglede handleevne (§ 12, stk. 3, i PILA).

3.4 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold, herunder adoption

3.4.1 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold

Det familieretlige forhold mellem en forælder og et barn er underkastet lovgivningen i barnets bopælsland (§ 65 i PILA). Forældres og børns gensidige rettigheder og forpligtelser er knyttet til barnets herkomst, som bestemmes efter den procedure, der fastlægges i lovgivningen. Herkomst er ikke underlagt særskilte lovvalgsregler.

Herkomst skal bestemmes eller anfægtes i henhold til lovgivningen i barnets bopælsland på fødselstidspunktet. Imidlertid kan herkomst også bestemmes eller anfægtes i henhold til lovgivningen i en forælders bopælsland eller barnets bopælsland på tidspunktet for indsigelsen (§ 62 i PILA).

3.4.2 Adoption

Adoption er undergivet lovgivningen i adoptivforælders bopælsland. Ægtefællers adoption er underlagt lovgivningen om de almindelige retsvirkninger af ægteskabet på tidspunktet for adoptionen (§ 63, stk. 1, i PILA). Det betyder, at ægtefællers adoption primært er underkastet lovgivningen i ægtefællernes fælles bopælsland (§ 57, stk. 1, i PILA), men loven opregner også en række alternative kriterier for lovvalg for de tilfælde, hvor ægtefællerne ikke bor i samme land (§ 57, stk. 2-4, i PILA).

Hvis adoption kræver samtykke fra barnet eller en anden person, som har et familieretligt forhold til barnet, i henhold til loven i barnets bopælsland, gælder dette lands lovgivning for dette samtykke (§ 63, stk. 2, i PILA).

Hvis en adoption er undergivet udenlandsk lovgivning, eller hvis et barn adopteres på grundlag af en udenlandsk retsafgørelse, angives det særskilt i loven, at en sådan adoption har samme virkning i Estland, som den har i henhold til den lovgivning, der lå til grund for adoptionen (§ 64 i PILA). Det bør også understreges, at hvis man adopterer et barn, som har bopæl i Estland, skal alle andre betingelser for adoption i estisk lov også opfyldes, jf. lovgivningen i barnets eller ægtefællernes bopælsland (§ 63, stk. 3, i PILA).

3.5 Ægteskab, ugifte/samlevende, partnerskaber, skilsmisse, separation og underholdspligt

3.5.1 Ægteskab

De almindelige retsvirkninger af et ægteskab skal hovedsageligt vurderes i henhold til lovgivningen i ægtefællernes fælles bopælsland (§ 57, stk. 1, i PILA), men loven opregner også en række alternative kriterier for lovvalg for de tilfælde, hvor ægtefællerne ikke har samme bopælsland: samme statsborgerskab, seneste fælles bopælsland, hvis en af ægtefællerne stadig bor i samme land, og i sidste ende finder lovgivningen i det land, som ægtefællerne ellers har den nærmeste tilknytning til, anvendelse (§ 57, stk. 2-4, i PILA).

Estisk lov finder anvendelse på indgåelse af ægteskab i Estland. Et ægteskab, der er indgået i udlandet, anses for at være gyldigt i Estland, hvis det blev indgået i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i lovgivningen i det land, hvor ægteskabet blev indgået, og for at have opfyldt de væsentlige betingelser for ægteskab, der er foreskrevet i lovgivningen i begge ægtefællers bopælslande (§ 55, stk. 1 og 2, i PILA).

Som hovedregel er betingelserne og hindringerne for indgåelse af ægteskab samt retsvirkningerne af ægteskabet underkastet lovgivningen i de kommende ægtefællers bopælsland (§ 56, stk. 1, i PILA). En kommende ægtefælles tidligere ægteskab er ikke en hindring for at indgå nyt ægteskab, hvis det tidligere ægteskab er afsluttet ved en afgørelse, som er truffet eller anerkendes i Estland, selv om denne afgørelse ikke er i overensstemmelse med lovgivningen i den kommende ægtefælles bopælsland (§ 56, stk. 3, i PILA).

Ifølge den lov, der findes anvendelse på betingelserne for ægteskabet, gælder en særlig regel for estiske statsborgere. Ifølge denne finder estisk lov anvendelse, hvis en estisk statsborger ikke opfylder en betingelse for ægteskab i henhold til lovgivningen i vedkommendes bopælsland, såfremt den pågældende opfylder betingelserne for ægteskab i henhold til estisk lov (§ 56, stk. 2, i PILA).

3.5.2 Ugifte/samlevende og partnerskaber

Estisk lov indeholder ingen lovvalgsregler vedrørende samliv og partnerskab. Ved valget af de relevante regler for fastsættelse af den gældende lovgivning bør der henvises til det mest lignende retsforhold. Uanset arten af samlivet eller partnerskabet kan det være reglerne om kontraktlige forpligtelser eller familieretlige forhold.

3.5.3 Skilsmisse og separation

Skilsmisser bevilges i henhold til lovgivningen om de almindelige retsvirkninger af ægteskabet, der gælder på det tidspunkt, hvor skilsmissesagen indledes (§§ 60, stk. 1, og 57 i PILA). Det betyder, at skilsmisser hovedsageligt er underlagt lovgivningen i ægtefællernes fælles bopælsland (§ 57, stk. 1, i PILA), men loven opregner også en række alternative kriterier for lovvalg for de tilfælde, hvor ægtefællerne ikke har samme bopælsland: samme statsborgerskab, seneste fælles bopælsland, hvis en af ægtefællerne stadig bor i samme land, og i sidste ende finder lovgivningen i det land, som ægtefællerne ellers har den nærmeste tilknytning til, anvendelse (§ 57, stk. 2-4, i PILA).

Estisk lov kan som en undtagelse anvendes i stedet for udenlandsk lovgivning, hvis en skilsmisse ikke tillades i henhold til den lovgivning, der regulerer de almindelige retsvirkninger af ægteskabet (§ 57 i PILA), eller kun tillades under meget strenge betingelser. Denne undtagelse finder anvendelse, såfremt en af ægtefællerne bor i Estland eller har estisk statsborgerskab eller boede i Estland eller havde estisk statsborgerskab på tidspunktet for ægteskabets indgåelse (§ 60, stk. 1 og 2, i PILA).

3.5.4 Underholdspligt

Der findes ingen lovvalgsregler for underholdspligt knyttet til familierelationer, og der henvises til relevant

international lovgivning.

3.6 Formueforholdet mellem ægtefæller

Ægtefæller må vælge, hvilket lands lovgivning der skal gælde for formueforholdet mellem dem. Hvis ægtefællerne har valgt, hvilken lovgivning der skal gælde, vil det derfor være denne lovgivning, der bliver anvendt. Ægtefællerne må imidlertid ikke vælge et hvilket som helst lands lov som gældende lov for formueforholdet mellem dem. De kan vælge mellem lovgivningen i deres bopælsland og lovgivningen i det land, hvor en af ægtefællerne er statsborger. Hvis en ægtefælle har flere statsborgerskaber, kan de vælge lovgivningen i et af de pågældende lande (§ 58, stk. 1, i PILA).

I Estland er lovvalget underlagt obligatoriske formelle krav. Lovvalget for ægteskabers formueforhold skal notarbekræftes. Hvis den gældende lovgivning ikke vælges i Estland, er lovvalget formelt gyldigt, hvis de formelle krav for ægtepagter i den valgte lovgivning er opfyldt (58, stk. 2, i PILA).

Hvis valget af, hvilken lovgivning der skal gælde, ikke er sket, vil ægtefællernes formuerettigheder være underlagt den lovgivning, der fandt anvendelse på de almindelige retsvirkninger af ægteskabet på det tidspunkt, hvor de indgik ægteskabet (§§ 58, stk. 3, og 57 i PILA). Den lov, der finder anvendelse på de almindelige retsvirkninger af et ægteskab, er først og fremmest lovgivningen i ægtefællernes fælles bopælsland (§ 57, stk. 1, i PILA), og hvis de ikke bor i samme land, lovgivningen i det land, hvor begge ægtefæller er statsborgere, lovgivningen i det seneste fælles bopælsland, hvis en af ægtefællerne stadig bor i samme land, eller hvis ingen af disse tre gælder, finder lovgivningen i det land, som ægtefællerne ellers har den nærmeste tilknytning til, anvendelse (§ 57, stk. 2-4, i PILA).

3.7 Arv i henhold til lov eller testamente

Arv er underlagt lovgivningen i testators sidste bopælsland. En person kan ved testamente eller arvepagt bestemme, at arven er reguleret af loven i det land, hvor vedkommende er statsborger. En sådan beslutning bortfalder, hvis den pågældende på dødstidspunktet har mistet sit statsborgerskab i det pågældende land.

Den lov, der finder anvendelse på arv, bestemmer navnlig: 1) typer og virkninger af testamentariske dispositioner, 2) retten til at arve og bortfald af arveretten på grund af en handling, 3) arverettens omfang, 4) arvingerne og forholdet mellem dem og 5) hæftelse for testators gæld.

Udformningen af testamentet og arvepagten er omfattet af Haagerkonventionen af 1961 om lovkonflikter vedrørende formen for testamentariske dispositioner.

En person kan udfærdige, ændre eller tilbagekalde et testamente, hvis vedkommende har denne beføjelse i henhold til lovgivningen i sit bopælsland på tidspunktet for udfærdigelsen, ændringen eller tilbagekaldelsen af sit testamente. Hvis personen ikke har beføjelse til at udfærdige et testamente ifølge dette lands lov, kan vedkommende udfærdige, ændre eller tilbagekalde et testamente, hvis vedkommende har denne beføjelse i henhold til lovgivningen i det land, hvor den pågældende er statsborger på tidspunktet for udfærdigelsen, ændringen eller tilbagekaldelsen af sit testamente. En ændring af bopæl eller statsborgerskab begrænser ikke muligheden for at udfærdige et allerede erhvervet testamente. Ovenstående gælder ligeledes for en persons mulighed for at indgå, ændre eller ophæve en arvepagt.

En arvepagt reguleres af loven i arveladers bopælsland på tidspunktet for indgåelsen af denne pagt eller loven i det land, hvor den pågældende er statsborger, hvis den pågældende har truffet denne beslutning. Den lov, der skal anvendes, afgør arvepagtens antagelighed, gyldighed, indhold, bindende karakter og arveretlige følger.

Et fælles testamente skal på tidspunktet for udfærdigelsen være i overensstemmelse med loven i hver testators bopælsland eller loven i en af ægtefællernes bopælsland som aftalt mellem testatorerne.

3.8 Ejendomsret

Stiftelse eller konsumtion af en tinglig rettighed skal vurderes i henhold til lovgivningen i det land, hvor løsøret befandt sig på tidspunktet for stiftelse eller konsumtion af rettigheden. Som begrænsning er det bestemt, at en tinglig rettighed ikke må udøves i strid med det grundlæggende princip om det sted, hvor genstanden befinder sig (§ 12, stk. 2, i PILA).

3.9 Insolvens

Eftersom konkursbehandlingen i henhold til konkurslovens § 3, stk. 2, reguleres af den civile retsplejelov, hvis konkursloven ikke fastsætter andet, og da Domstolen i henhold til § 8, stk. 1, i den civile retsplejelov under sagen henviser til den estiske lov om civil retspleje, finder den estiske lovgivning anvendelse på insolvensbehandlinger.

■ Sidste opdatering: 26/10/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.